

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chiếc áo màu xám chúng tôi mặc trong mấy năm tù với dấu ‘cải tạo’ thật to đóng sau lưng đã khiến nhiều tù nhân- trong đó có tôi- nghĩ ngợi lung tung. Nếu như ‘cải’ là thay đổi ; ‘tạo’ là dựng nên, là làm ra cái gì mới, thì hai chữ ‘cải tạo’ mang một ý nghĩa thật đẹp ! Muốn dựng nên cái gì mới thì cần phải thay đổi cái cũ và đó là quy luật tự nhiên. Nhưng thực tế trong nhà tù cộng sản, hai chữ ‘cải tạo’ không đẹp như thế !

Để bắt đầu thực hiện chữ ‘CẢI’, người cộng sản bắt tù nhân phải nhận tội trước đã. Hãy nghe 4 điều tâm niệm Cải Tạo mà hai điều đầu dành cho ‘CẢI’, như sau : Điều thứ nhất : “Thành thật thú nhận tội lỗi của mình và của đồng bọn”. Điều thứ nhì : “Mau mắn tố giác âm mưu của đồng bọn và bọn phản cách mạng”. Hai điều sau dành cho ‘TAO’ : Điều thứ ba : “Nghiêm chỉnh chấp hành nội quy và kỷ luật trại”. Điều cuối cùng : “Quyết tâm học tập tốt, lao động tốt hầu sớm được đoàn tụ gia đình”. Và để triển khai 4 điều tâm niệm nói trên, tù nhân phải học cho thuộc 36 nội quy của trại, không ai được quyền âm ố hội tề chi cả.

Lần mở lại lịch sử, khắp nơi trên thế giới, dưới bất kỳ triều đại và thể chế nào, nhà tù nào cũng nói lên hai chữ hà khắc và ức chế. Nhưng ngục tù cộng sản nói chung và trên quê hương chúng ta ngày nay nói riêng, nhà tù còn tệ hơn hai chữ hà khắc và ức chế nhiều lần vì nó mang tính hủy diệt, vâng, hủy diệt từ nhân mạng đến nhân phẩm. Điều sai lầm lớn nhất của cộng sản là nghĩ rằng bạo lực sẽ giúp cải tạo con người, rằng chỉ có súng AK cùng mã tấu mới thay đổi được lòng người, họ đã lầm to ! Chân lý trên đời là : Bạo lực chỉ chinh phục được đất đai chứ không bao giờ chinh phục được nhân tâm.

Suốt mấy tháng sống cùng đội ở trại A 20 với một anh theo giáo phái Tin Lành, tôi thường nghe anh ấy nói thế này : “Người Công Giáo mấy anh xử lý các tội lỗi dễ dàng nhỉ, chỉ cần đi xưng một phát là xong hết !”. Rõ ràng là anh ấy chưa phân biệt giữa *hối cải* và *xưng thú*, và theo tôi, hình như cho đến hiện nay vẫn còn nhiều anh chị em tín hữu chúng mình lâm vào tình trạng lầm lẫn giống như vậy.

Cộng sản bắt phải thú nhận và xưng thú tội trước, còn Lời Chúa qua miệng của Thánh Gioan Tẩy Giả (mà Tuần này chúng ta mừng Sinh Nhật của Ngài) thì kêu mời hãy hối cải trước. Đối với cộng sản, không có tội đánh cho nhận tội, có tội rồi thì đánh cho chừa, thà giết oan hơn bỏ sót. Còn Chúa Giêsu và Thánh Gioan thì mời gọi sự tự nguyện thay lòng đổi dạ xuất phát từ sự chân thành sám hối ăn năn, hơn là chú trọng đến việc thực hiện cho xong một thứ lễ nghi để được ‘sạch tội lỗi’.

Trong đời tù, tôi có rất nhiều dịp ‘làm cỏ’, nào là ‘làm cỏ’ trước hội trường đến ‘làm cỏ’ trước công trại; ‘làm cỏ’ quanh khu y tế đến ‘làm cỏ’ trước nhà Văn Hoá...Không có dụng cụ chi cả nên tù nhân phải nhổ bằng tay. Sau vài giờ hai tay ai cũng tê dại. Tôi có thể nắm chặt rồi giật đứt cả nhúm cỏ xanh. Làm như thế vừa dễ, vừa nhanh, lại vừa đạt chỉ tiêu giao khoán (vì hy vọng làm xong sớm sẽ được về nghỉ sớm ấy mà , thật là lầm to !). Làm cỏ kiểu ấy nhanh thật nhưng sau vài ngày cỏ lại mọc lên um tùm.

Cũng chẳng khác gì khi chúng mình lo vội xưng tội cho kịp những dịp lễ lớn. Cứ đợi lễ lớn là xưng tội thoảng qua, làm đẹp linh hồn mình trong chốc lát ấy mà ! Sau đó mọi thứ lại trở về tình trạng ‘Vũ Như Cẩn’ (nghĩa là vẫn như cũ !), hay ‘Nguyễn Y Vân (tức là vẫn y nguyên). Thói hư tật xấu lại kéo nhau về, đôi khi lại tệ hơn trước. Sau này, khi đọc tác phẩm của linh mục Tâm Thường (Những Trang Nhật Ký Của Một Linh Mục) thuật lại chuyện nhổ cỏ ở vườn Zen (Thiền), tôi thấy thấm thía vô cùng. Đúng vậy, số đông Tín Hữu chúng mình vẫn chú trọng đến “XUNG” mà lơ là vấn đề “HỐI”. Người chỉ lo xưng tội mà không hối cải chẳng khác nào tù nhân làm lao động hay những kẻ làm thuê nhổ cỏ đối trá lấy lệ, muốn cho mau xong chứ không màng nhổ hết cả rễ.

Vì lẽ đó nên tôi thích dùng chữ “Bí Tích Giao Hòa” hay “Bí Tích Hoà Giải” hơn là chữ “Đi Xưng Tội”. Khi ‘giao hòa’ với Chúa tôi mới thực sự cảm nghiệm lòng yêu thương vô bến bờ của Ngài. Tuần này Cộng Đoàn tiễn đưa anh Giuse Bùi Văn Chu về với Chúa, tôi nhận ra rằng mỗi đời người là một cuộc hành hương đi về quê trời, về với Đấng đã tạo dựng chúng ta. Ngài không ngớt mời gọi hãy nên hoàn thiện như Ngài vậy. Hãy thành tâm hoán cải, nhất là suy niệm câu sau đây trong Kinh Ăn Năn Tội : “...và nhờ *Ơn Chúa thì con sẽ lánh xa dịp tội cùng làm việc đền tội cho xứng. Amen.*”

Linh mục Phạm Quang Hồng.